

БІЛИМ ЯНГОЛЯМ ДИВИЛАСЯ НА СВІТ

(Про поезію Мирослави Шершень)

Молода поетеса з Великого Вербного Мирослава Шершень ще не потішила прихильників поезії власною книжкою, хоча, з погляду на її самобутній талант, давно вже має на це повне право. Не знаю стовідсотково, але здається, що вона й сама не поспішає це робити. Читаючи залюблені у світ її вірші, помічаєш, що Мирослава у своїй творчості не терпить поспішності виважує Його величність слово на терезах часу. Повага до слова - одна з найцінніших рис у праці поетеси. Давно вже ввійшло в моду друкувати рецензії тільки на вже видані книжки. Сьогодні відступив від цього правила, бо хочу поговорити з шанувальниками поезії, судячи з опублікованих Мирославою віршів на сторінках преси. Додам: не просто поезії, а поезії вже значимої, помітної та неординарної.

Ще в далекі шестидесяті роки поет Семен Банацький, який родом з Кричильська, мені, ще зовсім юному початківцю, якось сказав: "Опублікувати вірші в журналі "Жовтень" (тепер "Дзвін" - авт. примітка) велика честь для будь-якого автора". Сьогодні вже не ті часи, але дебютувати в цьому солідному виданні, як і раніше, вельми престижно. Тож з великим задоволенням зустрів у журналі більш ніж солідну добірку Мирослави Шершень під назвою "Потреба у щасті".

Насамперед про головніше. А це - «поетичні образи, цікаві знахідки, поетичні рядки, які не можна повторити або переспівати:

Виполоскана дощем тиша

Білим янголям дивилася на світ.

Принаймні, особисто ніколи не зустрічав таку несподівану поетичну думку. У багатьох її віршах немає тієї прямолінійності або ж хитромудрих віршованих сплетінь, до яких часто вдаються окремі поети, щоб чимось похизуватись. У Мирослави Шершень трапляється ціле сузір'я образів-перлинок на зразок: "вітер-бешкетник за вікном вештається", "відчуваю вину за совість перед безсовісними", "скінчився день, затих, немов дитя награвшись", "ранок заспаний босоніж по росі чалапає".

Погодьтеся, що такі рядки були, є і будуть окрасою поезії. Тут і новизна, і відповідальність авторки за слово. Мирослава Шершень заявила про себе як лірик-пейзажист:

Сукня жовта з калини спала,

Опустившись до голих ніг.

Червоніли лише корали,

Доки їх не присипав сніг.

Або ж:

У синіх долонях вечора

Позіхає солодко тиша

На цвіті яблунь настояна.

Погодьтеся: природньо, невимушено і, разом з тим, просто. "Зібрала б у долоні усї свої тривоги і вділила б по крупинці кожному. Може б ви хоч тоді зрозуміли, що коїться в моєму серці". Ні, поетеса не бажає тривог і неспокою людям, які її оточують. Просто вона хоче, щоб оточуючі були ближчими до переживань і проблем інших людей. У віршах Мирослави Шершень немає байдужості. Воуа сприйнятлива до того, що відбувається поруч: у суспільстві, в інтимних стосунках, у душах людей:

Вкривається серце інесм

Від прохолоди слів.

У вікні пелехата синява

Кольору стиглих слив.

На біле обличчя аркуша

Лягає думок тінь:

"Що день принесе завтрашній?"

Чи порятує він?''.

Талант Мирослави Шершень молодий, настирливий. А на закінчення хотілося б сказати, що Мирослава не перша випускниця місцевої школи, яка ступила на дуже нелегку стежку поетичної творчості. Приємно те, що саме тут виріс талант Лідії Гольонко та письменниці Наталки Левчун.

Леонід Куліш